

Natanel Sinab

Molitva za putokaz

Molim te Bože povedi me stazom kojom hodam
 Kroz šumske predjele do mora.
 Toliko je putova, a nijedan nema putokaz.
 Čovjek bi bez vodstva Tvoga mogao lako da zaluta.
 Naučio si me kako da hodam, kako da slušam
 I gledam.
 Sada te molim da me naučiš kako da čitam
 Putove kojima hodam.
 Molim te Bože pošalji Duha Svetoga da mi bude
 Putokaz na putu do Vode Života.

Tajna ruže

Uđe neki čovjek u trgovinu. Na sebi je imao staru, napola prljavu i poderanu odjeću. Zaudarao je neugodnim mirisom i svako tko mu se približio odmah se udaljio od njega. U ruci je držao crnu, ispucanu kožnatu torbu. Svoj je pogled usmjerio prema mjestu gdje je za pultom stajala mlada prodavačica, profinjenog izgleda i sigurnim je koracima krenuo prema njoj. Prodavačica ga je pozorno promatrala od trenutka kada je ušao, gledala ga je sa strahom u očima, a kad je zamijetila da joj se približava, uznemirila se i srce joj je počelo ubrzano kucati, dlanovi znojiti, ali nastojala je ostati sabrana. Pomislila je da je to jedan od onih uličara što prose, ali je bila začuđena što se pojavio u toj uglednoj trgovini i što mu je pogled bio tako blag, čak mu je i lice izgledalo vedro, čisto, za razliku od njegove brade i duge, tamne, masne kose.

Čovjek dođe do nje, pozdravi je prijatnim glasom, ali mu ona ne uzvratil pozdrav, nego je čekala sljedeći potez koji će učiniti taj uličar.

- Možete li mi dati ljubav? - prozborile su riječi iz njegovih usta, upirući svoj pogled u njezine oči. Nastane kratka šutnja, ona je bila iznenađena njegovim riječima i upitom, koji nije očekivala. Ubrzo se sabere, pogleda malo druge ljude oko sebe koji su bili u trgovini. Njih je osjećala nekako posve odsutnima, kao da stoje u nekom drugom prizoru. Tada pogleda tog čovjeka i uplašenim glasom, pomalo drhtajućim, odgovori:

- Mislim da ste na krivom mjestu i nisam posve razumjela vaše pitanje jer ono što tražite mi ovdje ne prodajemo. - čovjek nije bio iznenađen njezinim odgovorom te ju priupita:

- Ako ne prodajete, možete li mi darovati ljubav?

Ovo drugo pitanje još ju je više omelo te ovaj put nije znala što odgovoriti, a u sebi je pomislila: Ovaj uličar sigurno se šali i vjerojatno želi samo novac. Pošto nije znala što bi odgovorila, a opet ga nije htjela samo tako bezrazložno otjerati, posegnula je za svojom torbicom, na brzinu izvadila novčanik i iz njega uzela jednu novčanicu od deset kuna i hitro mu je pružila, a da je ljudi u trgovini ne čuju, prozbori tihim glasom:

- Evo uzmi.

- Rekli ste da ne prodajete ljubav. - na njegovu se licu pojavi osmijeh te pruži svoju

ruku prema njezinoj u kojoj je držala novčanicu i lagano ju dotakne. Njegov dodir odjednom proizvede čudnovatu toplinu u njoj, noge joj utru, ruku nije mogla pomaknuti, ni usne micati. On se okrene i krene prema izlazu. Dok ga je promatrala kako izlazi, u ruci je još uvijek držala svoju novčanicu. Čim je čovjek izašao iz trgovine, ona se pomakne, pospremi novčanicu te se vrati obavljati svoj svakodnevni posao. Ali misli su joj još dugo bile zaokupljene proživljenom situacijom.

Tri dana nakon tog događaja uđe taj isti čovjek opet u istu trgovinu, ali ovog je puta na sebi imao čistu, urednu odjeću, njegova je kosa bila lijepo počesljana i ničim posebno nije odudarao od drugih ljudi koji su ulazili u trgovinu. Svoj pogled usmjeri prema mjestu gdje se nalazio prodajni pult te zamijeti onu istu prodavačicu od prije nekoliko dana i krene prema njoj. Tek kad se pribli-

žio ona ga opazi i dočeka ljubaznim pozdravom s osmijehom na licu:

- Dobar dan gospodine, mogu li vam nekako pomoći? – a on joj odgovori:

- Mislim da možete. Došao sam vam ponuditi nešto što vam nedostaje u vašoj trgovini. U ruci je držao prekrasnu ružu koja je do tada bila skrivena pogledu prodavačice, on joj pruži ružu i položi je na pult, te nastavi:

- Primite u znak ove ruže, ljubav koju vam darujem. – na njegove se riječi njoj otvore oči i tek tada prepozna lice tog čovjeka. U sebi iznova osjeti onaj isti val topline koji je osjetila prilikom prvog susreta s tim čovjekom, ali sada je još više bila zbunjena i ništa nije razumjela. Ostala je zatečena njegovom gestom i prije nego što je uopće pokušala nešto izreći, on je već krenuo prema izlazu. Ali prije nego je izašao okrenuo se prema njoj, osmjehnuo se i naklonom ju pozdravi te izađe iz trgovine. Ona užurbanim korakom krene prema izlazu da ga dostigne, ali njemu više nije bilo ni traga.

Nekako joj se sada u srcu pojavi žalost i nemir, kao da je nešto dragocjeno izgubila. Vrati se natrag do prodajnog pulta na kojem je ležala ruža, a na njoj je bio pričvršćen papirić. Ona uzme ružu i papirić te ga odmota i pročita poruku. Srce joj nanovo zaigra, povrati joj se osmijeh na lice i ponovno počne obavljati svoj posao s velikom radošću u sebi. Napokon je spoznala najveću tajnu od svih tajni, tajnu za kojom je tragala i sad ju je napokon pronašla u ruži...